

ohledu na to, jak vysoké jsou jejich služební příjmy, nýbrž pouze za podmínek stanovených v cit. § 2 požitk. zákona, t. j. jestliže a pokud toto všeobecné ustanovení je z důchodu podle tohoto zákona nevylučuje.

Tento výklad odpovídá také tendenci celého zákona požitkového, která spočívá v tom — jak i důvodová zpráva k zák. č. 142/1920, tisk N. S. 1871, r. 1919 zdůrazňuje —, že se poskytují válečným poškozen- cům prostředky pro nejnutnější výživu, které mají odpadnouti, je-li vá- lečnému poškození existenční minimum jiným způsobem zajištěno. S tímto úmyslem zákona nebylo by lze srovnati výklad, hájený stížností, že odstavec 2 § 4 poskytuje nárok na (poloviční) důchod za všech okol- ností, bez ohledu na výši služebních požitků, tedy — ježto tento před- pis na rozdíl od odstavce i) téhož paragrafu nestanoví hoření hranice příjmů, invalidní důchod vylučující — i tehdy, kdyby služební příjmy existenční minimum daleko převyšovaly.

Jelikož pak v tomto případě součet započitatelných příjmů st-lových a jeho manželky překročil součet hranice příjmové a požitků, na něž by st-l byl měl jinak nárok, nebyl mu právem přiznán důchod za rok 1931. Jest tedy stížnost v tomto bodě neodůvodněná.

Pokud pak jde o doplatky na důchodu za dobu od 1. května 1922 do 31. prosince 1930, vyslovil žal. úřad, že dotyčné výměry, jimiž důchod, podle názoru st-lova nesprávně, byl vyměřován, nabyly moci práva, po- něvadž st-lem nebyly včas naříkány. Proti tomuto odůvodnění nemá stížnost námitek konkretisovaných ve smyslu § 18 zák. o ss, namítajíc jediné, že nárok tento se uplynutím doby nepromlčuje. Tím však nepo- stihuje obsahu nař. rozhodnutí, pročez je nemohl nss v této části pře- zkoumati.

### Č. 11.565.

**Váleční poškození (Slovensko): \* Dítěti manželky válečného poškozence, které podle předpisů práva občanského nutno považovati za nemanželské, nelze odpírati sirotčí důchod z důvodu, že fakticky není dítětem manžela matčina.**

(Nález ze dne 27. listopadu 1934 č. 22.377.)

**P r e j u d i k a t u r a:** srov. Boh. A 9874/32.

**V ě c:** Estera C. v B. proti ministerstvu sociální péče o sirotčí důchod.

**V ý r o k:** Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

**D ů v o d y:** Výměrem ze 2. května 1927 poukázal zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Bratislavě st-lce sirotčí důchod pro tři její děti, mezi nimi i pro syna Davida, nar. 27. května 1916, který podle rodného listu de dato 13. dubna 1927 jest v matrice zapsán jako man- želské dítě manžela st-lky. Když pak usnesením sedrie v Komárně z 26. dubna 1927 bylo vysloveno, že manžel st-lčin Josef C., který stal se za války světové nezvěstným, prohlašuje se za mrtvého, a že za den jeho úmrtí má se pokládati 1. leden 1916, dal zem. úřad pro péči o vá- lečné poškozence vyslechnouti st-lku, která jsouc slyšena u notářského

úřadu v obci B. dne 21. ledna 1932 prohlásila: »Moj zomrelý manžel Josef C. mojmu synovi Davidovi, nar. dňa 27. mája 1916, nie je prirodzeným otcom«, načež výměrem z 27. ledna 1932 dnem 1. února 1932 výplatu sirotčího důchodu pro výše jmenované dítě zastavil.

Ve stížnosti k min. soc. péče uváděla st-lka, že dítě Davida, narozeného 27. května 1916, nutno považovati za dítě zrozené za trvání manželství, jelikož manžel její byl prohlášen za mrtvého dnem 1. ledna 1916 a že jen manžel její byl by mohl odporovati manželskému původu dítěte, což se však nestalo. Ministerstvo soc. péče zamítlo stížnost nař. rozhodnutím.

O stížnosti uvažil nss toto:

Spor jde o to, lze-li odepřít sirotčí důchod, odvozený od Josefa C., nezletilému Davidu C., narozenému dne 27. května 1916, z toho důvodu, že matka dítěte, nynější st-lka, byvši vyslechnuta u notářského úřadu v obci B. dne 21. ledna 1932 prohlásila, že zemřelý Josef C. není přirozeným otcem tohoto dítěte.

Paragraf 20 zák. č. 142/1920 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb., jehož žal. úřad se v nař. rozhodnutí dovolává, jedná o sirotčím důchodu dětí manželských. Tento předpis ani jiná ustanovení zákonů o válečných poškozcích nedává podnětu k pochybnostem, že zákon v § 20, jedná o dětech manželských, má na mysli ony děti, o nichž mluví §§ 138 a násl. občanského zákona, podle nichž dlužno za manželské dítě pokládati takové, které se narodilo za trvání manželství nebo do 10 měsíců po jeho skončení. Manželský původ lze oduznati jedině rozsudkem soudním. Tyto stěžejní zásady práva manželského platí i na Slov. (srov. Dra Frant. Roučka »Občanský zákoník a občanské právo platné na Slovensku a Podkarpatské Rusi« ex 1926, str. 145 a tam cit. Raffay, Magyar magánjok (uherské právo soukromé) § 51-III, a Dr. Fajnor-Dr. Záturcký, Nástin soukromého práva, str. 410, § 54).

Jest nesporno, že dítě David C. se narodilo během 10měsíční lhůty po zániku manželství st-lky s Josefem C. prohlášením tohoto za mrtva, nesporno jest rovněž, že dítětu tomu, jež zapsáno jest v matrice jako manželské dítě Josefa C., nebyl manželský původ soudem oduznán. Pak ovšem platí za dítě manželské, a jsou proto dány i předpoklady cit. § 20 odst. 1 pro nárok na důchod sirotčí. Opačný názor, že podle zákonů o požitcích válečných poškozců dítěti v manželství zrozenému mohl býti odpírán sirotčí důchod již proto, že matka prohlásila, že zemřelý manžel není přirozeným otcem dítěte, jest v odporu se zákonem.

#### Č. 11.566.

**V o d n í p r á v o:** Prekluse podle § 82 čes. vod. zák. může se týkati toliko projektu, o němž předepsané řízení vodoprávní bylo provedeno, nikoliv však věci jiné, jež teprve ve formě konsensní podmínky se do řízení dostala, aniž tvořila předmět komisionelního řízení vodoprávního.

(Nález ze dne 28. listopadu 1934 č. 22.199.)

**V ě c :** Rajmund K. a František H. v Ch. proti zemskému úřadu v Praze o zřízení skupinového vodovodu.